

Stanowisko KRRiT
z dnia 30 lipca 2013 roku
w sprawie interpretacji art. 43 ust 1 ustawy o radiofonii i telewizji

W celu usunięcia wątpliwości dotyczących udostępniania przez nadawców, o których mowa w art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (tekst jednolity: Dz.U. z 2011 r., nr 43, poz. 226 z późn. zm.) dalej: **urt, ich programów operatorom IP TV, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji zajmuje poniższe stanowisko.**

Podczas interpretacji art. 43 i 43a urt należy brać pod uwagę zapis w uzasadnieniu rządowego projektu ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej: „*ponadto, mając na uwadze pojawienie się nowych sposobów odbioru telewizji (np. IP TV, Internet TV) konieczne było objęcie obowiązkiem must carry nie tylko operatorów sieci kablowych i platform satelitarnych, ale także pozostałych podmiotów rozprowadzających program w sieciach telekomunikacyjnych*”. Należy zatem uznać, iż zamiarem ustawodawcy było zaliczenie operatorów IP TV do grupy podmiotów, które mogą korzystać z uprawnień przewidzianych w art. 43a urt.

Art. 43 i 43a urt w obecnym brzmieniu zostały wprowadzone do urt w ramach implementacji art. 31 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej). Zgodnie z w/w dyrektywą „*Państwa członkowskie mogą nakładać uzasadnione obowiązki transmisji obowiązkowej związane z nadawaniem określonych kanałów radiowych i telewizyjnych oraz usług uzupełniających, zwłaszcza usług ułatwiających odpowiedni dostęp niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, na przedsiębiorstwa, które podlegają ich jurysdykcji i zapewniają sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania wśród ogółu obywateli kanałów radiowych lub telewizyjnych, w przypadku gdy dla znacznej liczby użytkowników końcowych takie sieci są głównym sposobem odbierania kanałów radiowych i telewizyjnych. Takie obowiązki nakłada się jedynie wtedy, gdy są one niezbędne do realizacji celów leżących w interesie ogólnym, wyraźnie określonych przez każde państwo członkowskie; obowiązki te są proporcjonalne i przejrzyste*”. Ponadto warto zwrócić uwagę, iż w art. 1 w/w dyrektywy, który określa jej przedmiot i zakres podkreśla się: „*w ramach dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) niniejsza dyrektywa (2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r.) dotyczy dostarczania sieci i usług łączności elektronicznej dla użytkowników końcowych. Celem jest zapewnienie dostępności w całej Wspólnocie publicznie dostępnych usług dobrej jakości poprzez skuteczną konkurencję i wybór, a także zajęcie się okolicznościami, w jakich rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych. Dyrektywa zawiera również przepisy dotyczące niektórych aspektów związanych z urządzeniami końcowym, w tym przepisy mające na celu ułatwienie dostępu niepełnosprawnym użytkownikom końcowym*”. W związku z faktem, iż dyrektywa o usłudze powszechnej jest de facto konkretyzacją dyrektywy ramowej należy założyć, iż w przypadku, w którym ta pierwsza nie zawiera definicji legalnej danego pojęcia należy to pojęcie tłumaczyć zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie ramowej. Interpretacja ta wynika wprost również z pkt 5 preambuły do dyrektywy ramowej: „*dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. Konwergencja sektorów telekomunikacji, mediów i technologii informacyjnych oznacza, iż wszelkie sieci i usługi związane z przekazywaniem informacji powinny zostać objęte jednolitymi unormowaniami prawnymi. Na takie ramy prawne składają się postanowienia niniejszej dyrektywy oraz czterech dyrektyw szczegółowych: dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), dyrektywy*

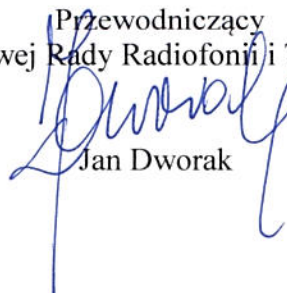
2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), dyrektywy 97/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych oraz ochrony prywatności w sektorze telekomunikacyjnym (zwane dalej "dyrektywami szczegółowymi"). (...) Oddzielenie unormowań dotyczących sposobów przekazywania informacji od unormowań dotyczących ich treści nie stoi jednak na przeszkodzie uwzględnianiu występujących pomiędzy nimi powiązań, w szczególności w celu zapewnienia pluralizmu mediów, różnorodności kulturowej i ochrony konsumenta". Zgodnie art. 2 lit. a dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) „sieć łączności elektronicznej oznacza systemy transmisyjne oraz, w stosownych przypadkach, urządzenia przełączające lub routinguowe oraz inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają przekazywanie sygnałów przewodowo, za pomocą radia, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych, w tym sieci satelitarnych, stacjonarnych (komutowanych i pakietowych, w tym Internetu) i naziemnych sieci przenośnych, elektrycznych systemów kablowych, w zakresie, w jakim są one wykorzystywane do przekazywania sygnałów, w sieciach nadawania radiowego i telewizyjnego oraz sieciach telewizji kablowej, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji”.

Jak wynika z powyższej analizy również na gruncie prawa unijnego przez sieć łączności elektronicznej rozumie się Internet. Ponadto KRRiT dokonała przeglądu ustawodawstw innych państw należących do Unii Europejskiej. Wiele państw europejskich uznało, że zasadę must carry, must offer stosuje się również wobec operatorów IP TV.

Obowiązek nadawców, o którym mowa w art. 43 ust. 2 ury. jest wykonywany wobec operatorów rozprowadzających programy w sieci telekomunikacyjnej, z wyłączeniem wynikającym z art. 43 ust. 1 ury. Jednocześnie realizacja obowiązku udostępnienia programu przez nadawcę będzie oceniana przez KRRiT z uwzględnieniem zasady *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet* (tzn. nikt nie może przenieść na drugą osobę więcej praw, aniżeli sam posiada).

Przy okazji Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wyraża opinię *de lege ferenda*, iż byłoby wskazane aby nie nakładać obowiązku must carry na wszystkich operatorów, ale tylko na tych, którzy dostarczają swoją usługę co najmniej do 100.000 odbiorców. Poza objęciem zasadą must carry ustawowych programów nadawców publicznych należałoby także rozważyć odstąpienie od ustawowego określenia listy programów telewizyjnych do obowiązkowego rozprowadzania. Wybór programów objętych tą zasadą powinien być dokonywany przez organ regulacyjny po przeprowadzeniu odrębnego postępowania. Przywilej ten byłby przyznawany na czas określony, wystarczający do wypromowania nowego programu – 5 lat. Okres ten stanowi jednocześnie połowę czasu, na jaki wydana jest koncesja. Po tym okresie organ regulacyjny ponownie przeprowadzałby analizę zasadności nadania takiego statusu dotychczasowym lub nowym nadawcom, biorąc m.in. pod uwagę ofertę programową aktualnie dostępną dla odbiorców.

Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Jan Dworak